

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313010342
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8313010342.5

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.01.2023, v trestnej veci proti obžalovanej R.. B. M. pre prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/87/2013 zo dňa 31.03.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovanej R.. B. M..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bola obž. R.. B. M. uznaná za vinnú v bode 1/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona a v bode 2/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ aj keď uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 8C/169/2010 zo dňa 23.03.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/174/2011 zo dňa 30.05.2011 bolo nariadené predbežné opatrenie tak, že R.. L. M., otec maloletých detí N. M., nar. XX.XX.XXXX a M. M., nar. XX.XX.XXXX, bol oprávnený stretávať sa s nimi každú nedeľu od 12.00 hod. do 16.00 hod. v jej prítomnosti v mieste jej trvalého bydliska, kde mu mala umožniť styk s deťmi a tieto mu odovzdať, v období od 18.03.2012 do 03.02.2013 - konkrétne v dňoch: 18.03.2012, 25.03.2012, 01.04.2012, 22.04.2012, 27.05.2012, 03.06.2012, 17.06.2012, 24.06.2012, 01.07.2012, 08.07.2012, 15.07.2012, 22.07.2012, 29.07.2012, 05.08.2012, 12.08.2012, 19.08.2012, 09.09.2012, 16.09.2012, 23.09.2012, 30.09.2012, 07.10.2012, 14.10.2012, 21.10.2012, 28.10.2012, 04.11.2012, 11.11.2012, 18.11.2012, 25.11.2012, 02.12.2012, 09.12.2012, 16.12.2012, v mieste svojho trvalého bydliska na adrese G. O. XXXX/XX vo E. a neskôr v mieste svojho trvalého bydliska na adrese N. XXX, okres K., opakovane porušovala povinnosť plynúcu z nariadeného predbežného opatrenia tým, že otcovi maloletých detí sťažovala faktický výkon rodičovských práv uvedených v citovanom rozhodnutí súdu a v ustanovení § 28 ods. 1 písm. a) zák. č. 36/2005 z.z., o rodine, podľa ktorého súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývin maloletého dieťaťa, tým, že maloleté deti psychicky nepripravila na stretnutie s otcom, porušovala svoju povinnosť pripraviť deti na stretnutie s otcom, ako matka mal. detí nevysvetlila im potrebu vzájomnej citovej väzby s otcom, v dôsledku čoho R.. L. M., nemohol ako otec realizovať plnohodnotný styk s maloletými deťmi a R.. B. M. tak konala napriek tomu, že pre nerešpektovanie výzvy na podrobenie sa citovanému súdному rozhodnutiu jej uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 30Em/1/2011 zo dňa 08.07.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Coe/312/2011 zo dňa 28.09.2011 bola uložená pokuta vo výške 60,00 eur,

2/ aj keď uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 8C/169/2010 zo dňa 23.03.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/174/2011 zo dňa 30.05.2011 bolo nariadené predbežné opatrenie tak, že R.. L. M., otec maloletých detí N. M., nar. XX.XX.XXXX a M. M., nar.

XX.XX.XXXX, bol oprávnený stretávať sa s nimi každú nedeľu od 12.00 hod. do 16.00 hod. v jej prítomnosti v mieste jej trvalého bydliska, kde mu mala umožniť styk s deťmi a tieto mu odovzdať, v období od 10.02.2013 do 16.06.2013 - konkrétne v dňoch: 10.02.2013, 17.02.2013, 24.02.2013, 03.03.2013, 10.03.2013, 17.03.2013, 24.03.2013, 31.03.2013, 07.04.2013, 14.04.2013, 21.04.2013, 28.04.2013, 05.05.2013, 12.05.2013, 19.05.2013, 26.05.2013, 02.06.2013, 09.06.2013, 16.06.2013, v mieste svojho trvalého bydliska na adrese N. XXX, okres K., opakovane porušovala povinnosť plynúcu z nariadeného predbežného opatrenia tým, že otcovi maloletých detí sťažovala faktický výkon rodičovských práv uvedených v citovanom rozhodnutí súdu a v ustanovení § 28 ods. 1 písm. a) zák. č. 36/2005 z.z., o rodine, podľa ktorého súčasťou rodičovských práv a povinností sú najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývin maloletého dieťaťa, tým, že maloleté deti psychicky nepripravila na stretnutie s otcom, porušovala svoju povinnosť pripraviť deti na stretnutie s otcom, ako matka mal. detí nevysvetlila im potrebu vzájomnej citovej väzby s otcom, v dôsledku čoho R.. L. M., nemohol ako otec realizovať plnohodnotný styk s maloletými deťmi a R.. B. M. tak konala napriek tomu, že pre nerešpektovanie výzvy na podrobenie sa citovanému súdному rozhodnutiu jej uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 30Em/1/2011 zo dňa 08.07.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Coe/312/2011 zo dňa 28.09.2011 bola uložená pokuta vo výške 60,00 eur.

Za to jej podľa § 349 Tr. zákona, prihliadajúc na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 1 Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na 1 rok, výkon ktorého podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona bol podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba na 1 rok.

Súčasne podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku bol poškodený R.. L. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podala obžalovaná odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnila. Uviedla, že prvá úprava styku poškodeného s mal. deťmi N. a M. bola prvotne upravená uznesením Okresného súdu Zvolen zo dňa 23.03.2011, č. k. 8C/169/2010-93, ktoré bolo zmenené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.05.2011, sp. zn. 14Co/174/2011 tak, že otec - poškodený bol oprávnený sa s mal. deťmi stretávať každú nedeľu od 12.00 hod. do 16.00 hod. v prítomnosti ich matky - obžalovanej, zároveň bola obžalovanej uložená povinnosť mal. deti odovzdať poškodenému - otcovi v mieste trvalého bydliska, kde ich mal otec - poškodený vrátiť po skončení styku. Z výrokovej časti tohto uznesenia vyplývali pre obžalovanú dve skutočnosti, bola povinná deti pripraviť a tieto otcovi odovzdať a zároveň mala právo byť prítomná pri styku otca s mal. deťmi, nakoľko styk sa mal realizovať za jej prítomnosti. Podľa jej názoru z výrokovej časti tohto uznesenia nikde nevyplýva, že by jej bola uložená iná povinnosť. Ďalšia úprava styku otca s deťmi, ktorá bola upravená rozhodnutím Okresného súdu Humenné stanovovala, že miesto výkonu bolo určené v meste Humenné, na verejnom mieste pred fontánou. Tvrdí, že to otcovi zamedzilo vytvárať stresujúce situácie a styk sa začal realizovať, pretože ho otec už nemohol mariť. Podľa nej bolo chybou súdov, že úpravu stretávania sa medzi mal. deťmi a otcom upravilo neurčitými výrokmi, ktoré strany interpretovali rozdielne, dokonca otec interpretoval úpravu tak, že si mohol kedykoľvek určiť miesto výkonu styku podľa svojej vôle. Aj v odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/46/2015, strana 4, 5 je uvedený: „...bolo nedostatkom súdnych rozhodnutí, že nešpecifikovali výslovne povinnosť obžalovanej byť prítomná na mieste určenom poškodeným ako miesto, kde chcel vykonávať svoje práva rodiča voči deťom ...“. Potvrdila, že medzi ňou a R.. M. dochádzalo k nezhodám a hádkam. R.. M. opakovane na ňu podával trestné oznámenia. Poškodený si uznesenia vysvetľoval a vykladal iným spôsobom ako ona. Podľa názoru obhajoby nebol jednoznačný výklad uznesenia Okresného súdu Zvolen a nemôžu sa stotožniť s výkladom, ktorý si osvojil R.. M., ktorý predmetné uznesenie vykladal tak, že on v deň styku s mal. deťmi sa dostavil do miesta bydliska detí, kde mal umožnené realizovať styk, či už v rodinnom dome, resp. na pozemku, kde sa rodinný dom nachádzal a kde mali deti trvalý pobyt a svojvoľne si určil miesto stretnutia, napr. v meste Snina, pričom už miesto stretnutia nekonkretizoval. Zároveň opustil miesto, kde mohol vykonať styk s mal. deťmi a vzdialil sa na neznáme miesto. Podľa nej je možné predpokladať, že poškodený išiel na stretnutie s úmyslom vyvolať konflikt, aby mal dôvod podať na ňu trestné oznámenie. Tým si vysvetľuje správanie poškodeného, ktorý sa hral s deťmi a v závere stretnutia sa postavil, určil iné miesto stretnutia a zo stretnutia odišiel. Následne podal trestné oznámenie. Vyššie spomenuté uznesenia boli vydané v čase, keď medzi manželmi bolo množstvo problémov, riešili rozchod, majetkové záležitosti, riešili bytové otázky a úpravu styku. Pre

oboch to boli citlivé témy, lebo v minulosti už prišli o jedno dieťa. V tom čase bolo vydané rozhodnutie, aby sa styk otca vykonával za účasti matky. Takéto rozhodnutie nebolo na prospech ani rodičov a ani detí. Napriek tomu bolo v priebehu konania podľa jej názoru preukázané, že si svoje povinnosti vyplývajúce z uznesení plnila. Nakoľko uznesenie Okresného súdu Zvolen nepamätalo na konfliktnosť vzťahov medzi rodičmi, napätosť celej situácie, ktorá bola medzi rodičmi maloletých detí, toto rozhodnutie spôsobovalo nedorozumenia a konflikty pri odovzdávaní mal. detí matkou otcovi. Poškodený si vykladal uznesenie po svojom. Preto sa stávalo, že poškodený sa zrejme cítil ukrižovaný a podával na ňu opakovane trestné oznámenia.

Obžalovaná v odôvodnení svojho odvolania ďalej zdôraznila, že v priebehu celého konania spáchanie skutku tak, ako jej je kladené za vinu popiera. Má zato, že vykonaným dokazovaním a to najmä výsluchom svedkov (p. J., p. J., p. B., p. N.) bolo preukázané, že mal. deti vždy v stanovenom čase na styk s otcom riadne psychicky a fyzicky pripravila, verbálne ho vyzvala na to, aby si deti prevzal. Poškodený ani nepopiera, že deti v N. boli pripravené na styk. Tvrdí, že poškodený aj podľa výpovedí svedkov vyvolával nepokoj, kričal a volal políciu. Považuje za nesporné, že nikdy poškodenému nebránila v realizácii styku, o čom svedčí aj skutočnosť, že poškodený bol svedkom Porochnavým videný, ako sa s mal. deťmi hrá na dvore pred rodinným domom v N.. Sám poškodený potvrdil, že z jej strany bol volaný aj na pozemok aj do domu. To, že takúto možnosť poškodený nevyužíval, nemôže byť na jej ťarchu. Podľa nej neobstojí argumentácia otca, že sa bál vstúpiť do rodinného domu v N., v ktorom bývala matka spolu s deťmi. Poškodený sa rozhodol, že nebude využívať ponuky matky, aby sa stretnutia medzi deťmi a ním realizovali v rodinnom dome v N.. Svojím rozhodnutím sa obral o miesto realizácie stretnutí, a alternatívne miesta stretnutí poškodený nemal pripravené. Počas celého obdobia, ktoré je uvedené v obžalobe, na okresných súdoch prebiehali konania o výkon rozhodnutia. Má zato, že v týchto konaniach neboli zistené žiadne porušenia matky pri realizácii styku otca s deťmi. Počas tohto vymedzeného obdobia v obžalobe podal otec minimálne tri návrhy na výkon rozhodnutia, všetky boli zamietnuté. Na základe pokynu odvolacieho súdu, prvostupňový súd ustálil obdobia, kedy sa mala údajne dopustiť marenia výkonu úradného rozhodnutia tým, že neumožnila otcovi mal. detí styk s nimi, pričom súd po doplnení výsluchu poškodeného ustálil, že sa tak malo stať v období od 18.03.2012 do 03.02.2013 a od 10.02.2013 do 16.06.2013. Považuje za nesporné, že umožňovala styk poškodenému s mal. deťmi podľa rozhodnutia súdu v mieste ich trvalého bydliska, to znamená v byte na ul. L. O. vo E., neskôr v N. pred rodinným domom. Prvostupňový súd preniesol v danom prípade dôkazné bremeno na ňu, pričom nezobral do úvahy, že je vecou obžaloby, aby uniesla dôkazné bremeno a aby preukázala protizákonné správanie obžalovanej a podložila to hodnovernými dôkazmi, ktoré jednoznačne budú svedčiť o vine obžalovanej. Napriek tomu, že súd neskúmal, kde sa reálne poškodený v stanovených termínoch nachádzal, uznal ju vinnou z toho, že mu neumožňovala styk s mal. deťmi. Rovnako sa súd nezaoberal tou skutočnosťou, že poškodený využíval nejasnú formuláciu v rozhodnutiach súdov a podľa nej svojvoľne si určoval miesto stretnutia mimo bydliska mal. detí a to bez toho, aby si ich prišiel aspoň reálne prevziať. Rovnako považuje za potrebné uviesť, že uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty vo výške 60,- eur, ktoré jej bolo doručené obsahovalo poučenie, že nie je možné proti nemu podať odvolanie a to napriek tomu, že toto uznesenie vydal vyšší súdny úradník, túto poriadkovú pokutu zaplatila, nakoľko nevedela, že má v zmysle zákona možnosť sa proti tomuto uzneseniu s nesprávnym poučením odvolať. Ďalej uviedla, že Okresný súd Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 30Em 1/2011 vôbec nezisťoval skutočnosti ohľadom realizácie styku, preto samotnú výzvu súdu na rešpektovanie uznesení nie je možné považovať za sankcie proti nej. Dáva do pozornosti v tom čase platnú právnu úpravu, ktorá bola nedokonalá a bola novelizovaná. Práve preto podľa nej nie je možné konštatovať, že voči nej boli použité viaceré sankcie, ktoré nerešpektovala a z tohto dôvodu nie je možné ani hovoriť o naplnení objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Nemôžu tieto skutočnosti posudzovať čisto formálne. Má zato, že v tejto súvislosti súd nevykonal dostatočné dokazovanie, aby si overil, či sa v stanovených termínoch skutočne nachádzala v mieste bydliska. Takéto skutočnosti bolo možné overiť napríklad výsluchom susedov. Rovnako súd nemal podľa jej názoru bez akýchkoľvek pochybností preukázaný jej úmysel pri spáchaní skutku, ktorý jej je kladený za vinu. Tvrdí, že rešpektovala rozhodnutia súdu, s deťmi v stanovených termínoch doma čakala na poškodeného, pričom deti boli na styk s ním riadne pripravené. K realizácii styku nedošlo výlučne zavinením poškodeného, jeho šikanóznym správaním a jeho svojvoľným výkladom rozhodnutí súdu o určovaní miesta stretnutia styku s mal. deťmi výlučne z jeho strany. Súd pri rozhodovaní vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že správanie sa poškodeného voči nej bolo v minulosti hodnotené negatívne, o čom svedčí aj skutočnosť, že poškodenému bol dvoma rozhodnutiami súdu zakázaný vstup do bytu pre podozrenie z násillia. Rovnako súd nevzal do úvahy skutočnosť, že poškodenému bolo uložené uhradiť

jej náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia v súvislosti s fyzickým násilím, ktorého sa poškodený na nej dopustil a viedli ju k tomu, že bola nútená s deťmi opustiť spoločnú domácnosť do krízového centra a k rodičom na východ republiky. Skutočnosť, že mnohé jej oznámenia boli odložené práve preto, že nebolo možné poškodeného ako vojaka riešiť ani len v priestupkovom konaní svedčia o tom, že poškodený mal a má záujem jej ublížiť. Preto sa domnieva, že pri takýchto konaniach je potrebné skúmať aj motív konania poškodeného a jeho úmysel pri podávaní početných trestných oznámení. K relatívnemu upokojeniu vzťahov, no nie k zabráneniu produkovania ďalších trestných oznámení zo strany poškodeného, došlo po zmene rozhodnutí Okresného súdu Zvolen a Krajského súdu v Banskej Bystrici rozhodnutím Okresného súdu Humenné, ktorý stanovil presné a jasné podmienky styku otca s mal. deťmi a to tak, že nebolo ponechané na vôli otca určovať miesto stretnutia s mal. deťmi za prítomnosti matky. Považuje za nutné poukázať aj na to, že napriek novej úprave styku otca s mal. deťmi, poškodený stále na ňu podával trestné oznámenia, čo svedčí o jeho motívoch a snahe jej poškodiť. Práve zmenou rozhodnutí súdov došlo k odstráneniu nejasností v ich výklade a od tohto času nie je možné v žiadnom prípade konštatovať, že by nerešpektovala rozhodnutie súdu. Práve aj táto okolnosť svedčí o tom, že nikdy nemala úmysel nerešpektovať predbežnú úpravu styku otca s mal. deťmi a problém spočíval výlučne v rozdielnej interpretácii rozhodnutí súdu, čo v žiadnom prípade nie je možné prikladať za vinu jej. Matka dávala súdu opakovane do pozornosti, že poškodený podal na jej osobu stovky trestných oznámení. Tieto boli odmietnuté, a neboli ani len postupované na priestupkové konanie. V trestnej veci vedenej na Okresnom súde Humenné konajúci súd vyhodnotil jej správanie ako priestupok, rozhodnutie tohto súdu sa už nachádza v trestnom spise, preto má zato, že ani v danom prípade nie je možné hovoriť o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, pretože z jej strany nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky a nebola naplnená ani objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu. V neposlednom rade dáva do pozornosti súdu správanie samotného poškodeného, ktoré bolo potvrdené aj svedkami. Poškodený namiesto realizácie styku s mal. deťmi hraním sa s nimi, podľa nej vyvolával hádky, stres, nepokoj, krikom obťažoval susedov, pričom deti boli vždy riadne pripravené stráviť súdom vyhradený čas s ním a v jeho spoločnosti. Poškodený toto nevyužíval, práve naopak obžalovaná tvrdí, že vyhľadával možnosť ako ju obviniť zo spáchania trestného činu. Skutočnosť, že poškodený využíval trestné oznámenia ako spôsob jej šikany svedčí najmä množstvo podaných trestných oznámení. Tento spôsob konania poškodeného sa podľa nej vymyká princípu ultima ratio, ktorý je jednou zo zásad trestného konania a znamená aj to, že trestné konanie nemá byť zneužívané v prípade, ak je možné dosiahnuť nápravu iným spôsobom. Obhajoba poukazuje, že súd spomína znalecký posudok znalkyne K., na ktorý súd nemá brať ohľad, pretože Dr. K. už nie znalkyňou. Takýto znalecký posudok považuje za neprípustný a súd nemá pri rozhodovaní na tejto znalecký posudok prihliadať. Súd opomína výpovede svedkov J., J., N., N., tieto výpovede vôbec nezobral do úvahy. Obhajoba zároveň tvrdí, že v trestných konaniach s rovnakým skutkom rozhodoval už Okresný súd Zvolen, následne Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorí obžalovanú spod obžaloby oslobodili. Zároveň obžalovaná poukázala na rozhodnutie samosudcu JUDr. Mariána Sninského v danej trestnej veci, kde bolo konštatované, že skutok nie je trestným činom, ale len priestupkom. Keďže JUDr. Marián Sninský dnes pôsobí ako trestný sudca na Krajskom súde v Prešove a rozhodoval túto trestnú vec na rovnakom skutkovom základe a vykonal v podstate rovnaké dôkazy, tak obžalovaná nerozumie ako je možné, že dvaja sudcovia hodnotia danú vec rozdielne. Poškodený podal trestné oznámenie aj na sudcu JUDr. Daňa, na pracovníčku ÚPSVAR, na obhajcu a na iných. Podľa nej ide o metódu zastrašovania, ktorá má dotlačiť kompetentné osoby k rozhodnutiam, ktoré sú na prospech sťažovateľa. Má zato, že je na osobnej odvahe vzdorovať takýmto tlakom a rozhodnúť objektívne. Obhajoba má za potrebné vyjadriť sa aj k uzneseniu Krajského súdu v Prešove, ktorým bolo rozhodnutie Okresného súdu Humenné zrušené a vrátené súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Prešove sa uvádza, že matka má deti pripraviť na styk s otcom nielen po materiálnej stránke (oblečenie, strava a pod.), ale aj po psychickej stránke, matka má na deti vplyvať tak, aby sa styk medzi nimi a otcom uskutočnil. Má zato, že počas opakovania hlavných pojednávaní bolo preukázané, že vždy deti na styk s otcom pripravila tak po stránke materiálnej, ako aj po stránke psychickej. Zároveň si myslí, že tak, ako matka pripravovala deti na styk s otcom, tak sa aj otec mal na styk s deťmi pripravovať a to tak po materiálnej stránke, ako aj po stránke psychickej. Otec na styk nebol pripravený, nemal premyslený program, mnohokrát nemal ani auto na stretnutí, do rodinného domu nevstúpil, na stretnutí kričal, tak je pochopiteľné, že sa ho deti báli. Otec však musel rátať s takýmto následkom svojho správania, preto si myslí, že za jeho správaním je potrebné hľadať úmysel. Podľa nej otec dobre vedel, na ktorom mieste sa uskutoční styk medzi ním a maloletými deťmi. Ak chcel realizovať styk s deťmi na nejakom inom mieste, ako bolo miesto odovzdania detí, tak mal na styk prísť napr. na aute, aby zabezpečil minimálne svoje premiestnenie na iné miesto. Ešte za závažnejšie považuje to, že

otec sa mal na styk s deťmi pripraviť aj po psychickej stránke. Je prirodzené a viac ako pravdepodobné, že ak otec začne pri preberaní detí zvyšovať hlas, kričí, vytvára stresujúcu situáciu, rozkazovať, tak u detí vzbudí strach a nedôveru.

Ďalej obžalovaná v odôvodnení svojho odvolania namieta, že zvukové záznamy, ktoré predložil poškodený sú vyhotovené nezákonným spôsobom, a sú nezákonné a preto sa na ne nemá prihliadať. Poškodený nemal výslovný súhlas na vyhotovovanie zvukových, obrazových a ani zvukovo obrazových záznamov. Opakovane namieta aj autentickosť týchto záznamov, nebolo preukázané, že tieto záznamy sa stotožňujú s jej osobou, že sa stotožňujú s deťmi, s termínmi kedy sa mal uskutočniť styk s deťmi. Zároveň má podozrenie, že s uvedenými záznamami bolo manipulované, že neboli predložené všetky záznamy, že boli predložené len tie, ktoré boli vyhovujúce pre poškodeného. Nebolo preukázané, že hlas na nahrávke je jej hlasom. Súd neodôvodnil, prečo vybral práve tieto záznamy a nie iné záznamy. Nie je jej jasné, aký „kľúč“ bol použitý pri ich výbere. Súd aj napriek jej námietkam vykonal tieto dôkazy, čím bolo porušené jej procesné právo na spravodlivý súdny proces. V odôvodnení sa uvádza, že v snahe splniť pokyn krajského súdu, okresný súd v súlade s § 270 ods. 2 Tr. poriadku vykonal dôkazy prehratím časti obrazovo - zvukových záznamov, ktoré vyhotovil a predložil R.. M.. V prvom rade sa súd nevysporiadal so zákonnosťou tohto dôkazu. Podľa nej krajský súd vo svojom odôvodnení len spomenul nevykonanie tohto dôkazu, nebol to príkaz. Bolo na posúdení sudcu ako sa vysporiada so zákonnosťou tohto dôkazu. Podľa jej názoru sudca sa zákonnosťou ani nezaoberal. Poukázal len na „príkaz“ krajského súdu, aj keď podľa nej si sudca spomenutú informáciu zle vysvetľuje. Krajský súd podľa jej názoru neskúmal zákonnosť tohto dôkazu. Uvedené záznamy boli vyhotovené bez jej súhlasu a vedomia, boli vyhotovované utajovaným spôsobom a práve týmto konaním poškodený porušil jej právo na súkromie. Má toho času vedomosť o tom, že poškodený vlastní hodinky, ktoré umožňujú vyhotovovanie zvukového záznamu, ako aj možnosť zvukovo obrazového záznamu. Nie je možné ignorovať nezákonnosť získania dôkazu, aj keď obsah tohto dôkazu vyhovuje pri ustáľovaní skutkového stavu nevyhnutného na rozhodnutie. Považuje za neprijateľné, aby súkromná osoba cielene (úmyselne) porušovala ustanovenia Občianskeho zákonníka tým, že tak robí z dôvodu možného získania informácie, ktorá by mohla byť použiteľná niekedy v blízkej či vzdialenej budúcnosti v trestnom, či inom konaní. Žiadne ustanovenie Trestného poriadku, Občianskeho zákonníka, či iného právneho predpisu, neumožňuje štátu, či súkromným osobám, systematické zaznamenávanie hlasových prejavov, obrazových podobizní inej osoby a to z dôvodu možného získania dôkazu proti takejto osobe. O to viac to platí pre fyzické osoby. Taktiež nesúhlasí a namieta vedenie hlavných pojednávaní, na ktorých sa pripustili a následne vykonal len tie návrhy dôkazov, ktoré preukazovali jej vinu, a dôkazy, ktorými bolo možné preukazovať a potvrdzovať jej nevinu súd nepripustil. Zároveň uvádza, že bola porušená aj zásada kontradiktórnosti, ktorej porušenie vidí v tom, že nie je povinnosťou súdu upravovať, spresňovať, špecifikovať skutkovú vetu v obžalobe. Práve obžaloba mala uniesť dôkazné bremeno v preukázaní jej viny, a nie súd. Má zato, že je potrebné v takomto štádiu konania zamyslieť sa nad rovnosťou zbraní v trestnom konaní a posúdiť nestrannosť a objektivnosť rozhodovania. Obhajoba zastáva názor, že v danej trestnej veci súd suploval prácu prokuratúry v upresňovaní a presnej špecifikácii obžaloby. Považuje za zarážajúce, že súd opakovane schválil poškodenému náhradu cestovného vo výške 280,- eur, pričom cestovný lístok na vlak je možné zakúpiť za 30,- eur. Podľa jej názoru je vyplatenie takýchto náhrad poškodenému v rozpore so zákonom. Zotrváva na svojom tvrdení, že je nevinná. Z jej strany nikdy nedošlo k porušeniu rozhodnutí súdov o úprave styku otca s mal. deťmi. Deti na stretnutie vždy pripravila a bola pripravená ich otcovi odovzdať. To, že poškodený vyvolával hádky, nepokoje a využíval každú možnosť, aby sa jej pomstil, nie je možné prikladať jej za vinu. Nakoľko obžaloba nepredložila žiaden dôkaz svedčiaci o jej vine a uspokojila sa len s tvrdeniami poškodeného, ktoré sa podľa jej názoru obžalobe nepodarilo žiadnym spôsobom preukázať, má zato, že v danom prípade mal súd postupovať v rámci zásady in dubio pro reo a ju spod obžaloby oslobodiť. Zdôraznila, že o obe deti sa príkladne stará, dosahujú skvelé študijné výsledky a dosahujú výborné výsledky v mimoškolskej činnosti. Napriek všetkým trestným oznámeniam, napriek trestnému konaniu má s deťmi veľmi dobrý vzťah. Poškodený jej opakovane vyčíta, že si nedokázala nájsť prácu. Ona aj s malými finančnými prostriedkami sa dokáže postarať o všetky potreby svojich detí. Ako matka sa im venuje a všetok svoj čas venuje výchove a vzdelaniu detí. Uvedomuje si, že trestné konanie už trvá dlhší čas, ale nie je možné akceptovať rýchle ukončenie konania na úkor porušenie práv obhajoby. Pretože svojím konaním nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol tak, že ju spod obžaloby oslobodí, alebo aby po zrušení vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolateľka odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil. Popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovanej neuveril a akými právnymi úvahami sa spravoval. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku vecne správne, s týmito sa krajský súd stotožňuje a preto na ne aj v podrobnostiach poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovanej odvolací súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zvýrazniť a doplniť.

Napriek tomu, že obžalovaná spáchanie trestných činov poprela, brániac sa tým, že výkon neodkladného opatrenia nikdy nemarila a deti vždy v určený čas na styk s otcom pripravila, tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutky stali a že ich ako trestne zodpovedný subjekt spáchala obžalovaná.

Prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia sa podľa § 349 Tr. zákona dopustí aj ten, kto marí výkon neodkladného (predtým predbežného) opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých.

Ako už vo svojich skorších rozhodnutiach v tejto veci sp. zn. 8To/2/2015 a 10To/8/2021 odvolací súd zdôraznil, marením výkonu predbežného opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých znamená, že predbežné opatrenie, ktoré má byť v čase činu vykonané, fakticky v dôsledku konania páchatel'a nie je vykonané a vykonať ho nemožno. Podmienkou trestnej zodpovednosti však nie je úplné zmarenie výkonu predbežného opatrenia, ale podstatné tu je, že v dôsledku úmyselného protiprávneho konania páchatel'a nebolo rozhodnutie o úprave styku rodiča s maloletými deťmi napriek výkonu tohto rozhodnutia plnené riadne.

Neobstojí preto obrana obžalovanej, že ona deti v stanovený termín ich otcovi odovzdala. Podmienkou toho, aby predbežné opatrenie o úprave styku bolo plnené riadne je totiž aj to, že obžalovaná deti na styk s otcom pripravila a to fyzicky i psychicky.

Rodič, ktorý má maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, má zároveň povinnosť dieťa na styk s druhým rodičom pripraviť tak, aby tento mohol byť riadne vykonaný. Takouto prípravou sa pritom rozumie nielen dieťa vhodne obliecť a vybaviť ho potrebnými vecami, ale pripraviť ho aj psychicky a to tak, aby sa styk s druhým rodičom reálne (úspešne) uskutočnil. Psychická príprava maloletého dieťaťa na styk s druhým rodičom zahŕňa aj vytváranie pozitívneho vzťahu k nemu, za čo zodpovedá i rodič, ktorému je dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Aj on je totiž zodpovedný za to, že právo dieťaťa byť vychovávané oboma rodičmi a právo dieťaťa na starostlivosť oboch rodičov budú skutočne realizované. Z tohto pohľadu potom aj prenášanie vzájomných animozít medzi rodičmi na dieťa, ktoré sú spôsobilé negatívne ovplyvniť jeho postoj k rodičovi, ktorý ho nemá v osobnej starostlivosti, môže - zohľadniac intenzitu takéhoto konania - vo svojom dôsledku viesť k mareniu výkonu predbežného opatrenia vo veciach starostlivosti súdu o maloletých a tým naplniť znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona.

Záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadňujú aj podmienky na vytváranie

a rozvoj vzťahových väzieb s obidvomi rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami [čl. 5 písm. h) zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine].

Sledujúc záujem maloletých detí je preto matka maloletých detí, ktorej boli zverené do osobnej starostlivosti, povinná viesť deti k pozitívnemu vzťahu k otcovi a opakovane im vysvetľovať dôležitosť stretávania sa s druhým rodičom, v čom spočíva aj psychická príprava maloletého dieťaťa na styk s druhým rodičom. Záujem maloletých detí si tiež vyžaduje, aby ich matka vychovávala v úcte a rešpekte k otcovi, pretože aj podľa § 43 ods. 2, veta prvá, Zákona o rodine dieťa je povinné svojim rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich (primerane porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15. mája 2014, sp. zn. 4To/35/2014).

Uvedeným spôsobom však obžalovaná, ako matka maloletých detí N. a M. M., tieto deti na styk s ich otcom nepripravila, ale naopak, svojim správaním sa snažila o to, aby styk detí s otcom úspešne neprebehol a aby si deti k otcovi pozitívny vzťah nevytvorili. Aj keď vo väčšine prípadov na určený termín deti priviedla, tak poškodenému neumožnila plnohodnotne s deťmi nadviazať kontakt, ale celú pozornosť detí usmerňovala na seba (napríklad na klizisku si mal. M. vzala k sebe tak, aby sa s ním poškodený nemohol hrať, alebo inokedy sa s deťmi zavrela v spálni), neprirodzene zvyšovala hlas alebo kričala, napádala poškodeného a vytvárala stresujúce situácie, v ktorých je vylúčené, aby sa vzťah otca s deťmi pozitívne rozvinul (napríklad na deti kričala s výzvou, či chcú, aby bol pri nich L.). Takto napríklad deťom nedovolila vstúpiť do bytu poškodeného, ale len na deku pred byt, či na schody obytného domu, do sušiarne či garáže, kde im ukazovala vozidlo poškodeného, pričom im zdôrazňovala, že do neho nesmú nastúpiť. Na toaletu deti nesmeli ísť do bytu poškodeného, ale len vonku či k susedom. Pred byt poškodeného dala deku, kde musel mal. M. spať, pričom deťom nepravdivo tvrdila, že do bytu nesmú ísť. Neumožnila poškodenému s deťmi prežiť pokojné chvíle ani pri hre, keď do poškodeného hodila kocky, vzala mu čítanú knihu či zapla nahlas rádio, alebo sama na chodbe bytového domu čítala dcére knihu, kým syn spal na deke, alebo pri obede deťom zdôrazňovala, že im poškodený nedovolí sa ani v pokoji najesť. K poškodenému sa správala ponižujúco, keď na neho pokrikovala a viedla maloleté deti k tomu, aby otca volali menom L.. Odmietala, aby poškodený mohol s deťmi prežiť určený čas voľnočasovými aktivitami mimo bytového domu, nemohol ich vziať ani na prechádzku. Poškodený pritom nikdy nežiadal vykonanie styku s deťmi takým spôsobom či na takom mieste, ktoré by si vyžadovalo nejakú náročnú prípravu či náklady (za také nie je možné považovať kúpalisko alebo prechádzku v susednom blízkom meste, či návštevu jeho rodičov v Snine, a to ani vo vzdialenosti 30 km, keďže styk s deťmi mal prebiehať po dobu až štyroch hodín). Obdobným spôsobom prebiehal aj predbežným opatrením určený styk poškodeného s deťmi aj po presťahovaní sa obžalovanej k matke a bratovi do N.. Až na výnimky, obžalovaná neumožnila styk poškodeného s deťmi mimo hraníc pozemku jej brata, hoci vzhľadom na vzniknutý napätý vzťah medzi jej bratom a poškodeným podmienky pre riadne stretnutie sa detí s otcom vytvorené neboli.

Obžalovaná s deťmi manipulovala tak, aby sa medzi deťmi a otcom pozitívny vzťah nevytvoril, aj pred deťmi sa k poškodenému správala pohrdavo a vychovávala deti v neláske, neúcte, nenávisti a strachu voči nemu.

Nie je pravdou, aby povinnosti plynúce z predbežného opatrenia týkajúce sa styku detí s poškodeným boli pre obžalovanú neurčité, alebo aby požiadavky poškodeného boli svojvoľné. Výrok predbežného opatrenia nariadeného uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/174/2011 z 30.05.2011 jednoznačne ukladal obžalovanej povinnosť umožniť poškodenému styk s deťmi každú nedeľu od 12.00 h. do 16.00 h. za prítomnosti obžalovanej a odovzdať deti poškodenému v mieste ich trvalého bydliska, pričom vysvetlenie jej povinností je obsiahnuté aj v odôvodnení uznesenia. Krajský súd v Banskej Bystrici zdôraznil, že nepovažuje za správne, aby styk otca s deťmi prebiehal zásadne v mieste trvalého pobytu a preto neurčil miesto, kde má stretnutie otca s deťmi prebiehať, a zdôraznil, že ak sa na tomto mieste rodičia nedohodnú, tak miesto zvolí otec, pretože súd upravuje jeho právo stretávať sa s deťmi. Už zo skutočnosti, že len v jednom prípade obžalovaná skutočne rešpektovala žiadosť poškodeného o návštevu plavárne v Humennom (aj tam poškodeného označila za „úchyla“, keď sa chcel hrať s deťmi), je zjavné, že si povinnosti plynúce z predbežného opatrenia obžalovaná riadne neplnila.

Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaná tak, ako jej to ukladalo uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/174/2011-128 o nariadení predbežného opatrenia, nepostupovala a neumožnila

poškodenému R.. L. M. styk s jeho maloletými deťmi a tomuto ich riadne za týmto účelom neodovzdala. Takýchto čiastkových útokov sa dopustila vo väčšom počte, po dlhšiu dobu a opakovane. Tým marila výkon predmetného predbežného opatrenia napriek tomu, že voči nej neúspešne prebiehalo aj konanie o výkon predbežného opatrenia a v tomto konaní pokračovala aj po tom, čo jej bolo oznámené uznesenie o vznesení obvinenia.

Vina obžalovanej bola preukázaná predovšetkým svedeckými výpoveďami poškodeného R.. L. M., ktorý opakovane podrobne popísal, ako mu obžalovaná neumožňovala plnohodnotný styk s deťmi, marila jeho priebeh a deti mu pripravené na stretnutie (najmä po psychickej stránke) neodovzdávala. Pravdivosť ním tvrdených skutočností potvrdzujú aj emailové správy o jednotlivých stretnutiach, ktoré zasielal na úrad práce, ale tiež zvukové a obrazovo-zvukové záznamy, ktoré z jednotlivých stretnutí vyhotovil a z ktorých niektoré boli na hlavnom pojednávaní aj oboznámené. Z nich totiž nepochybne vyplýva, ako sa obžalovaná pri stretnutí detí s poškodeným správala takým spôsobom, aby styk detí s poškodeným nemohol byť riadne vykonaný, ako za tým účelom kričala, zvyšovala neprirodzene hlas a manipulovala deti voči poškodenému.

Uvedené potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy, najmä svedecká výpoveď W.. W. B. a znalecké posudky.

Hoci svedok W.. W. B., ako vtedajší starosta obce N., z ktorej pochádza obžalovaná, nemal žiaden pomer, pre ktorý by mal vypovedať v prospech poškodeného, tak potvrdil, že z podnetu úradu práce bol prítomný na dvoch stretnutiach poškodeného s deťmi a všimol si, že obžalovaná vo vzťahu k poškodenému hovorila neprirodzene zvýšeným tónom a kričala na neho. Naproti tomu bol poškodený celý čas kľudný a aj s obžalovanou komunikoval kľudne, nebadal u neho žiadne známky agresivity, iba jeho snahu hrať sa s deťmi, čo mu umožnené nebolo.

O vine obžalovanej svedčí aj znalecký posudok z odboru psychológia B.. X. K.. Z jeho záverov vyplýva, že obžalovaná otvorene manipuluje s deťmi voči otcovi a vychováva ich v neláske, neúcte, nenávisti a strachu voči nemu. Obžalovaná pripisuje poškodenému vlastné negatívne emócie a úmysly, provokuje konflikty, jej afektívne výbuchy sú až prehnané a svojím správaním sa snaží vzbudiť dojem týranej osoby, pričom má sklon vymýšľať si, prekrúcať fakty, klamať a často stráca pojem toho, čo je pravda a čo je vymyslené. Znalkyňa konštatovala, že deti sú negatívne ovplyvňované obžalovanou voči otcovi, a to jej správaním, emocionalitou, jej verbálnymi vyjadreniami, ktorými znevažuje jeho rodičovskú autoritu, snaží sa vo vedomí detí vypestovať obraz otca tyrana, násilníka, klamára, „úchyláka“, ktorý ich obťažuje.

Pochybnosti o vine obžalovanej nevyvolal ani ňou predložený znalecký posudok B.. W. Z. vypracovaný pre Okresný súd Humenné pre účely rozhodnutia o zmene úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom v konaní sp. zn. 10P/93/2013. Aj tu totiž znalkyňa zistila, že obžalovaná R.. B. M. deti vníma osobnostne nezrelo, nekriticky, ako osobné vlastníctvo a tým sa aj prakticky riadi tvrdiac, že „deti sú moje, ja som ich porodila!“. Aj tu znalkyňa konštatovala, že obe deti sú na matku citovo viazané, vo svojich názoroch a postojoch sú ňou ovplyvňované, pričom ich vzťah k otcovi je ovplyvňovaný aj pohľadným správaním matky k ich otcovi. Tiež zo záverov tohto znaleckého posudku vyplýva, že či už priamo, alebo nepriamo, negatívne ovplyvňovala svoje deti voči ich otcovi L. M., manipulovala okolnosti vo svoj prospech a v neprospech otca detí, pretože je presvedčená, že „deti sú moje, ja som ich porodila!“. Pritom ani u jedného z detí nebol manifestovaný strach z otca a jeho konania. Znalkyňa nevylúčila, že ide len o účelovú a tendenčnú interpretáciu matky maloletých detí, v snahe zamedziť ich stretávaniu s otcom.

Vzhľadom na uvedené aj podľa krajského súdu bolo bez akýchkoľvek dôvodných pochybností dokázané, že skutky uvedené v napadnutom rozsudku sa stali a že ich spáchala obžalovaná.

V súvislosti s obžalovanou namietanou nezákonnosťou vykonaných dôkazov nie je možné súhlasiť s tým, že obrazovo-zvukové, resp. obrazové a zvukové záznamy vyhotovené poškodeným R.. L. M. z jednotlivých čiastkových útokov predmetných trestných činov by boli ako dôkazy nezákonné a nepoužiteľné. Už v predchádzajúcich rozhodnutiach odvolacieho súdu v tejto veci bolo konštatované, že obrazovo-zvukové a zvukové záznamy predložené poškodeným sú zákonnými a použiteľnými dôkazmi v tejto trestnej veci, ktoré neboli vyhotovované v rozpore s právnymi predpismi, ale boli vyhotovované zo stretnutí poškodeného s deťmi, ktorých je ako rodič zákonným zástupcom, a tiež za účelom predchádzania a odhaľovania protiprávnej činnosti páchanej voči nemu. Takéto vyhotovovanie záznamov neodporuje ustanoveniam § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti a

nie je zakázané ani podľa iných právnych predpisov, napríklad zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, keďže nebolo vykonávané utajovaným spôsobom. Navyiac tieto záznamy nie sú jediným a ani rozhodujúcim dôkazom o vine obžalovanej, ale len potvrdzujú skutočnosti zistené z iných dôkazov, a súčasne zreálňujú negatívnu atmosféru stretnutí poškodeného s deťmi, ktorú vytvárala obžalovaná za účelom zmarit' predbežným opatrením určený styk s deťmi, pretože znemožňovala poškodenému plnohodnotne realizovať tento styk (pozri tiež uznesenie NS SR sp. zn. 1Tdo/48/2020 z 21.01.2021).

Nie je pravdou ani to, aby poškodený v rozpore s predbežným opatrením včas obžalovanej neoznamoval, že sa na styk s deťmi dostaví. Okrem toho, že si preukázateľne túto povinnosť poškodený plnil písomne na poštových poukázkach pri plnení vyživovacej povinnosti, tak si túto povinnosť plnil aj SMS správami zasielanými na telefónne číslo obžalovanej, ktoré bolo poškodenému známe. Tvrdenie obžalovanej, že ona mobilný telefón so SIM-kartou vyhodila do koša a tak o SMS správach poškodeného nevedela, krajský súd považuje za ďalší spôsob ako poškodenému sťažiť realizáciu styku s deťmi. Obžalovaná totiž nijako nedoložila, aby poškodenému oznámila iný spôsob plnenia informačnej povinnosti.

V rozpore s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 30Em/1/2011 sú aj tvrdenia obžalovanej o nesprávnom poučení o opravnom prostriedku proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty či o nezisťovaní skutočností o realizácii styku. Je totiž zrejmé, že Okresný súd Zvolen uznesením z 08.07.2011 sp. zn. 30Em/1/2011 obžalovanej R. B. M. uložil poriadkovú pokutu vo výške 60,- eur, pretože zostala bezvýsledná písomná výzva súdu podľa § 272 ods. 2 OSP z 08.06.2011, aby sa podrobila predbežnému opatreniu a umožnila poškodenému stretávať sa s maloletými deťmi. Uznesenie jej bolo do vlastných rúk doručené 15.07.2011, pričom v ňom bola riadne poučená o práve podať odvolanie do 15 dní od doručenia uznesenia, ktoré aj v zákonom stanovenej lehote využila a odvolanie podala. Po preskúmaní uznesenia okresného súdu uznesením sp. zn. 17CoE/312/2011 z 28.09.2011 Krajský súd v Banskej Bystrici uznesenie okresného súdu potvrdil, pretože odvolacie námietky obžalovanej vyhodnotil len ako účelové v snahe brániť otcovi maloletých detí stretávať sa s nimi. Uznesenie krajského súdu bolo obžalovanej doručené 27.10.2011 a napadnuté uznesenie okresného súdu o uložení poriadkovej pokuty sa tak stalo právoplatným dňa 28.10.2011.

Dôvodná nie je námietka obhajoby, že nie je povinnosťou súdu spresňovať a upravovať skutkovú vetu. Naopak, jednoznačný súlad medzi skutkovým stavom zisteným procesne zákonným spôsobom a z neho vyvodенými právnymi závermi sú nevyhnutnými podmienkami spravodlivého procesu. Viazanosť súdu obžalobným návrhom podľa § 278 ods. 1 Tr. poriadku, pokiaľ ide o vymedzenie skutku neznamená, že by súd nemal skutok v obžalobnom návrhu nepresne popísaný vo výroku rozsudku upresniť tak, aby vystihoval správne stav veci, samozrejme za predpokladu, že sa tým nezmení podstata zažalovaného skutku (R 19/1964). Keďže prvostupňový súd v napadnutom rozsudku na podklade vykonaných dôkazov len spresňoval popis skutku uvedeného v obžalobe bez toho, aby sa dotkol totožnosti skutku, jeho postup je potrebné aj v tomto smere považovať za zákonný.

Nie je možné sa stotožniť ani s tým názorom obhajoby, že sa v predmetnej veci mala aplikovať zásada in dubio pro reo a že obžalovaná mala byť spod obžaloby oslobodená. Zásadu in dubio pro reo nie je možné vykladať tak, že by akékoľvek nepodstatné nejasnosti ohľadom skutkového deja, plynúce najmä z rozdielných tvrdení obžalovanej a poškodeného, museli vždy nevyhnutne viesť k oslobodeniu spod obžaloby. Nie je porušením prezumpcie neviny, ak súd zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlí, prečo výpovedi svedka či obžalovanej uveril alebo neuveril. Rozpory vo výpovediach je možné preklenúť v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Keďže prvostupňový súd v spojení s odvolacím súdom vykonané dôkazy uvedeným spôsobom hodnotil, napadnutý rozsudok je vo vzťahu k zistenému skutkovému dejú a vo vzťahu k jeho páchatel'ovi správny a zákonný.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá aj správna právna kvalifikácia. Obžalovaná svojím konaním popísaným v bodoch 1/ a 2/ naplnila všetky pojmové znaky prečinu marenia výkonu úradného

rozhodnutia podľa § 349 Tr. zákona, pretože marila výkon predbežného opatrenia uloženého vo veciach starostlivosti súdu o maloletých. Prítom tento prečin tak v bode 1/ i 2/ spáchala vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zákona. Obžalovaná totiž chcela uvedeným spôsobom porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Pochybenia, ktoré by bolo možné vyhodnotiť v prospech obžalovanej, nezistil odvolací súd ani pri rozhodovaní o treste. Uložený trest totiž zodpovedá zákonu a účelu trestu tak, ako je vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona. Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka bol uložený na spodnej hranici trestnej sadzby ustanovenej v § 349 Tr. zákona, pričom jeho výkon bol podmiennečne odložený na minimálnu skúšobnú dobu 1 roka. Takýto trest aj podľa odvolacieho súdu zabezpečí ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom zároveň vyjadruje aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné jednomyseľne zamietol.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.